

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg vil sådan set godt fortsætte lidt i det spor, som hr. Skibsted var inde på: hvor gammel man skal være, og hvor meget erfaring man skal have for at have mest ret. For man kan sige, at det system, som hr. Frank Dahlgaard plæderer for, jo har været afprøvet – og med stor succes, vil hr. Dahlgaard måske sige. Det er godt nok ved at være et par tusinde år siden, men i det gamle Grækenland var det faktisk sådan, at i bystaten Athen var det filosoferne, der regerede og bestemte. Kvinderne og børnene havde ikke noget at skulle have sagt, og slaverne og alle andre, der arbejdede, havde selvfølgelig heller ikke noget at skulle have sagt. Filosoferne regerede verden.

Jeg kan forstå, at det er hr. Frank Dahlgaards filosofi, at vi skal have en eller anden slags oligarki, som er specielt udvalgt af hr. Dahlgaard til at have den rette viden om, hvad det er, man skal mene for at kunne have magten i det her samfund.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Når man læser denne redegørelse linje for linje, er der jo ikke noget, som man egentlig helt konkret kan være uenig i. Det er mere interessant, hvad der måske ligger mellem linjerne. Det, som jeg gav udtryk for, var Det Konservative Folkepartis holdning i denne sag. Vi er bekymrede for, at det her skal være udgangspunkt for en tilbagevenden til det pseudodemokratiske flop, som udviklede sig i 1970'erne på de videregående uddannelsesinstitutioner.

Til hr. Bruno Jerup vil jeg sige, at det er da klart, at små børn i folkeskolens mindste klasser ikke har den indsigt og viden og erfaring, der skal til for at træffe fornuftige beslutninger i alle forhold. Man tager ikke disse børn alvorligt, hvis man lader, som om det er sådan. Derfor er der nogle, som er mere voksne og modne til demokrati end andre, og derfor er det naturligt, at medbestemmelsen og medbeslutningsretten vokser i takt med alderen og klassetrinnet, og hvor langt man kommer op i uddannelsespyramiden. Sådan er det. Men at det skal være studentermagt, og at det står i modsætning til det, som ledelsen på uddannelsesinstitutionerne står for, er en underlig ikkeeksisterende konflikt.

Man kan spille en masse tid med at lave modsætninger, som egentlig ikke eksisterer. Holdningen i et demokrati er jo, at lærerne, at

de voksne, at professorerne lytter til deres elever og deres studerende og tager dem med på råd, og langt hen ad vejen bliver problemerne løst på den måde fornuftigt og godt.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jamen hr. Dahlgaard har jo ret så vidt, at jo ældre man bliver, jo bedre bliver man i stand til også at kunne varetage sine egne interesser og formulere sine ønsker og krav. Det er en naturlig ting, og hr. Dahlgaard har også ret så vidt, at jo mere viden man har om en sag, jo bedre vil man også være i stand til at kæmpe for den og formulere den offentligt over for lærerne eller over for nogle andre for den sags skyld. Hvorfor det skulle forhindre, at man har en mulighed for også at gøre det, når man ikke er nået så langt, er uforståeligt.

Så vidt jeg kan se nu, kan det godt være, at vi ikke skal helt tilbage til den gamle bystat Athen. Det er muligt, at vi kun skal tilbage til 1820-30 i England, hvor det var sådan, at det konservative parti, Tory, havde nøjagtig den opfattelse, som hr. Frank Dahlgaard nu giver udtryk for, nemlig at overklassens rolle var som gode borgere at lytte til de andre, der naturligvis ikke havde så meget forstand, som de havde. Det var naturligvis tory'erne, der skulle styre samfundet, og de skulle naturligvis som de gode borgere, den gode klasse, de var, lytte til folk. Det er så konklusionen. Det er så dér, hr. Frank Dahlgaard er, men det er måske også meget reelt.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Nu taler vi om demokrati, og denne debat, som er sat i gang af hr. Bruno Jerup, er fuldstændig uden demokratiske vitaminer og uden noget indhold, som kan bruges til noget som helst. Den er da Folketinget uværdig, og jeg fortsætter den ikke.

Aage Frandsen (SF):

Jeg vil godt indledningsvis sige tak til ministeren, fordi han er kommet med denne redegørelse. Det er ikke, fordi jeg er helt tilfreds med redegørelsen – det vil fremgå, at det er jeg ikke – men jeg synes, at det er godt, at man får diskussionen.

Og jeg vil i modsætning til hr. Frank Dahlgaard sige, at jeg synes, det er vigtigt, at man diskuterer den slags ting og måden at få under-